

РЕШЕНИЕ

№ 310

гр. Варна, 11.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 18 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Деница Славова

при участието на секретаря Антоанета Ив. Димитрова
като разгледа докладваното от Деница Славова Гражданско дело № 20213110113618 по описа за 2021 година

взе предвид следното:

Делото е образувано по предявени от **Б. П. Х.**, ЕГН *****, гр. Варна, *****, против **Общинско предприятие „Общински паркинги и синя зона“ гр. Варна**, представлявано от Б.Б. - директор, истребува:

за отмяна на наложеното със Заповед № 18 от 19.07.2021 г. на директора на О. п. О.*****, дисциплинарно наказание „уволнение“, на основание чл.344, ал.1, т.1 КТ във вр. с чл. 188 т. 2 от КТ

за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност „с.е. репатриране ИУМПС" в ОП „О. п.*****" гр.Варна, на основание чл.344, ал.1, т.2 КТ,

за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **4509.90лв.**, представляваща обезщетение за оставане без работа вследствие на незаконното уволнение, считано от датата на уволнението /19.07.2021 г./ до датата на подаване на иска в съда /20.09.2021г./, основание чл. 344, ал.1, т.3 КТ, вр. чл.225 ал. 1 от КТ.

Обстоятелствата, от които се твърди, че произтича претендираното право са:

В исковата молбата ищецът твърди, че на 20.07.2021г. е бил извикан в ОП "О. п.****", за да му бъде връчена заповед №18/19.07.2021г. за „дисциплинарно уволнение" на основание чл.190, ал.1, т.4 от КТ, подписана от Б.Б.. До този момент той е изпълнявал длъжността „с.е. репатриране ИУМПС" в ***** гр.Варна и е работил като такъв на основание трудов договор №00062/28.03.2007г. подписан от кмета на Община Варна на основание чл.67, ал.1, т.1 от КТ. На 06.01.2014г. е подписал допълнително споразумение към основния трудов договор №20/06.01.2014г. с ръководителя на ***** М.И..

Ищецът твърди, че е отказал да подпише заповедта за дисциплинарното си уволнение поради това, че е назначен по основен трудов договор от кмета на Община-Варна и би следвало заповедта да бъде подписана от него или от оторизирано от кмета лице. Не става ясно дали лицето Б.Б. като Директор е оторизиран да подписва такава заповед.

Освен това е трудоустроен от ТЕЛК от 2003г., за което е уведомил работодателя при връчване на заповедта за дисциплинарното наказание, който обаче не се е съобразил с това обстоятелство и не е изискал предварително становище на Инспекцията по труда, като с това е нарушено изискването на чл.333, ал.1, т.2 и 3 от КТ.

Твърди се също така, че ответника не е спазил изискването на чл.193, ал.1 от КТ и не е изискал обяснения от работника.

Твърди се също така, че не са спазени сроковете за налагане на дисциплинарно наказание, както и че при налагане на конкретното наказание не е взета предвид тежестта на нарушението.

Не оспорва самото нарушение.

Твърди, че БТВ за последния цял отработен месец е в размер на 1504.40лв.

В срока по чл.131 от ГПК НЕ е постъпил писмен отговор от ответника.

В съдебно заседание ищецът поддържа исковете и моли за уважаването им, а ответникът оспорва същите и моли за отхвърлянето им.

Въз основа на събраните доказателства преценени в тяхната съвкупност и в съответствие с ГПК, съдът намира следното за установено от фактическа и правна страна:

Предявени са иски с правно основание чл. 344 ал. 1 т. 1-3 от КТ за отмяна на наложеното на ищцата дисциплинарно наказание „уволнение“, възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност и осъждане на ответника да заплати на ищеца обезщетение за оставане без работа.

Главен и обуславящ останалите иск е този по чл. 344 ал. 1 т. 1 от КТ за отмяна на уволнението. За основателността на иска е необходимо доказването от ищеца на следните факти: че е бил в трудово правоотношение с ответника и че му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“. В тежест на ответника по делото е да установи при условията на пълно и главно доказване законосъобразността на уволнението.

По делото не се спори, че страните са били в трудово правоотношение, възникнало по силата на трудов договор №00062/28.03.2007г., а съгласно допълнително споразумение към основния трудов договор №20/06.01.2014г., ищецът е изпълнявал длъжността „с.е. репатриране ИУМПС" в ***** гр.Варна, на която длъжност е бил преди уволнението.

Не се спори и че ТПО е прекратено със Заповед №18/19.07.2021г., подписана от Б.Б., в качеството му на Директор на ***** гр.Варна, с която му е било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“.

Оспорва се, че Директорът на ***** гр.Варна Б.Б. е компетентния орган да наложи дисциплинарното наказание на ищеца, с оглед факта, че ТПО му е възникнало въз основа на трудов договор, подписан от Кмета на Община Варна.

Съгласно чл. 192 ал. 1 от КТ, дисциплинарните наказания се налагат от работодателя или от определено от него длъжностно лице с ръководни функции или от друг орган, оправомощен със закон. Съгласно ал. 2 на същия член, дисциплинарните наказания на ръководителя на предприятието, както и на работници или служители, назначени от по-горестоящия орган, се налагат от този орган.

Видно от трудов договор №00062/28.03.2007г., ищецът е нает на

работа при работодателя Община Варна, с място на работа: ДЕЙНОСТ „Репатриране на излезли от употреба МПС и неправилно паркирали“. Трудовият договор е подписан от Кмета на Община Варна, в качеството му на представляващ работодателя – Община Варна.

С допълнително споразумение към основния трудов договор №20/06.01.2014г. е променено мястото на работа на ищеца: от ДЕЙНОСТ РЕПАТРИРАНЕ /при Община Варна/ в ***** гр.Варна, като допълнителното споразумение е подписано от директора на ***** гр.Варна.

Видно от тези писмени доказателства, с подписването на допълнително споразумение към основния трудов договор №20/06.01.2014г. е променено не само *мястото на работа* на ищеца, но и неговият *работодател*. Съгласно трудов договор №00062/28.03.2007г., ищецът е нает на работа при работодателя Община Варна, а място на работа му е ДЕЙНОСТ при Община Варна.

Съгласно допълнително споразумение към основния трудов договор №20/06.01.2014г., е променено както мястото му на работа, така и работодателят му, като новият работодател е ***** гр.Варна. За това свидетелства и подписа, положен от директора на ***** гр.Варна в допълнителното споразумение.

ОП „Общински паркинги и синя зона” – Варна е създадено с Решение № 576-9 /Пр. 10/ от 26,27.07.2012 г. на Общински съвет – Варна /създаване на ОП „Общински паркинги и синя зона” – Варна/.

Според чл. 51 ал. 2 от ЗОС, Общината може да осъществява самостоятелно стопанска дейност чрез общински предприятия, създадени по реда на този закон.

По смисъла на ЗОС, общинското предприятие е форма за осъществяване на самостоятелна стопанска дейност от общината, с него се обозначава специализирано звено на общината за управление на общинско имущество, за задоволяване потребности на населението, осигуряване изпълнението на общински дейности и свързаните с това доставки на стоки и извършване на услуги. Общинското предприятие има определена икономическа и правна самостоятелност, но то не е обявено за самостоятелно ЮЛ. Въпреки това то може да бъде работодателя, доколкото за качеството на работодател не се изисква качеството ЮЛ.

По смисъла на КТ § 1 т. 1. "Работодател" е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа и работа от разстояние и за изпращане за изпълнение на работа в предприятие ползвател.

Общинското предприятие се създава, преобразува и закрива с решение на общинския съвет и осъществява дейността си въз основа на правилник, приет от общинския съвет - чл. 52 ал. 2 и 3 от ЗОС. Управлява се от Директорът на общинското предприятие, който е второстепенен разпоредител с бюджет /чл. 52 ал. 5 от ЗОС/.

Съгласно чл. 55 от ЗОС, Директорите на общинските предприятия се назначават от кмета на общината по ред, определен от общинския съвет. Не са посочени други лица от състава на общинското предприятие, които подлежат на назначаване от кмета на общината.

По приложението на чл. 192 от КТ съдът намира, че дисциплинарното наказание на ищеца е правилно наложено от директора на ***** гр.Варна, доколкото ***** гр.Варна се явява работодател на ищеца и приложима в случая е разпоредбата на ал. 1. Ищецът не попада в хипотезата на ал. 2 от ал. 192 от КТ, тъй като не се явява работник или служител, назначен от по-горестоящия орган. Макар при възникване на ТПО, трудовият му договор да е бил подписан от Кмета на Община Варна, то тогава кметът не се е явявал горестоящ орган, а представител на работодателя - Община Варна. Към настоящия момент съгласно чл. 55 от ЗОС единствено директора на общинското предприятие се назначава от по-горестоящия орган – Кмета на Общината.

Ищецът навежда възражения, че работодателят не е изпълнил задължението си по чл. 193 ал. 1 от КТ, а именно: Работодателят е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша работника или служителя или да приеме писмените му обяснения и да събере и оцени посочените доказателства.

Видно от представените по делото писмени обяснения от ищеца Б. П.

ХР., същите са входиран на 20.07.2021г. при работодателя, а заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е издадена на 19.07.2021 г. или един ден преди постъпване на писмените обяснения. НЯМА твърдения от страна на ответника и доказателства по делото, писмени обяснения да са поискани на по-ранна дата от работодателя и да не са получени до издаване на заповедта по вина на работника. Предвид на това съдът приема, че писмени обяснения не са изискани, съответно не са предоставени на работодателя ПРЕДИ издаване на заповедта за уволнение. Това представлява безспорно нарушение на работодателя на задължението му по чл. 193 ал. 1 от КТ.

Съгласно чл. 193 ал. 2 от КТ, когато работодателят предварително не е изслушал работника или служителя или не е приел писмените му обяснения, съдът отменя дисциплинарното наказание, без да разглежда спора по същество.

Предвид посочената правна норма, съдът е задължен да отмени заповедта за налагане на дисциплинарно наказание на формално правно основание. Само на това основание искът за отмяна на уволнението подлежи на уважаване.

Поради това не следва съдът да посочва мотиви по следващото възражение, а именно за неизпълнение на задължението на работодателя във връзка със защитата на работника по чл. 333 от КТ. /представени са доказателства за изпълнение на процедурата и получаване на предварително съгласие/.

По иска с правно основание чл. 344 ал. 1 т. 2 от КТ, няма спор коя е длъжността, заемана преди уволнението, като предвид отмяната на уволнението, ищецът следва да бъде възстановен на заеманата преди уволнението длъжност, а именно „с.е. репатриране ИУМПС" в ***** гр.Варна.

По иска с правно основание чл. 344, ал.1, т.3 КТ, вр. чл.225 ал. 1 от КТ, няма спор, че в следствие на уволнението ищецът е останал без работа за периода, считано от датата на уволнението /19.07.2021 г./ до датата на подаване на иска в съда /20.09.2021г./, поради което ответникът дължи обезщетение за оставане без работа вследствие на незаконното уволнение за същия период. Няма спор и, че БТВ на ищцата за последния цял отработен месец при ответника е било в размер на 1504.40лв. Поради това съдът намира,

че на ищецът се следва обезщетение в размер на 3008.80лв. За разликата до предявения размер искът се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

С оглед изхода на спора в полза на ищеца се следват частично разносните за производството, които са в размер на 750лв., представляващи адвокатско възнаграждение, съгласно представения договор за правна защита и съдействие. От тях съдът намира, че следва да присъди сумата от 666,79лв. /предвид пълното уважаване на първите два иска и частичното уважаване на третия предявен по делото иск/. Ответната страна не е поискала разноски.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати държавна такса върху цената на уважените иски, или сумата от 280.35лв. /по 80лв. за неоценяемите иски + 120,35лв. – за иска чл.225 ал. 1 от КТ/.

Мотивиран от гореизложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ уволнението на **Б. П. ХР.**, ЕГН *****, гр. Варна, *****, извършено със Заповед № 18 от 19.07.2021 г. на директора на **О. п. О.******, с която на основание чл.190, ал.1, т.4 от КТ е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ на ищеца, на основание чл. 344 ал.1 т.1от КТ.

ВЪЗСТАНОВЯВА **Б. П. ХР.**, ЕГН *****, гр. Варна, *****, на заеманата преди уволнението длъжност – „с.е. репатриране ИУМПС" в ОП „О. п.****" гр.Варна, на основание чл. 344 ал.1 т.2 от КТ.

ОСЪЖДА **О. п. О.******, представлявано от Б.Б. – директор, **ДА ЗАПЛАТИ НА Б. П. ХР.**, ЕГН *****, гр. Варна, *****, сума в размер на **3008.80лв. /три хиляди и осем лева и 80ст./**, представляваща обезщетение за оставане без работа вследствие на незаконното уволнение, считано от датата на уволнението /19.07.2021 г./ до датата на подаване на иска в съда /20.09.2021г./, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска за сумата от **1501,10лв.**, представляваща разликата между предявения размер от 4509.90лв. и присъдения размер от 3008.80лв., на основание чл. 344, ал.1, т.3 КТ, вр. чл.225

ал. 1 от КТ.

ОСЪЖДА О. п. О.*****, представлявано от Б.Б. – директор, **ДА ЗАПЛАТИ НА Б. П. ХР., ЕГН *******, гр. Варна, *********, сумата от **666,79лв. /шестстотин шестдесет и шест лева и 79ст./**, разноси за производството, на основание чл. 78 ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА О. п. О.*****, представлявано от Б.Б. – директор, **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на **бюджета на съдебната власт** по сметка на ВРС държавна такса за производството в размер на сумата от **280.35лв. /двеста и осемдесет лева и 35ст./**, на основание чл. 78 ал.6 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от съобщението пред Варненски окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Варна: _____